

vzdržim doma. Vso noč se mi je sanjalo o Feliciti. Če bi videl njene ročice in oči, kakor žive rubine.«

Ponoči je zopet zbolel za pljučnico in čez teden dni je umrl.
(Se nadaljuje)

POSLEDNJE PISMO

TONE SELIŠKAR

*U srce sam te zaključala,
da ne možeš izač —
ključič sam izgubila
pa ga ne možem nač.
[Iz poslovilnega pisma mlade
služkinje.]*

*Nad mizo sveti luč na bel papir,
sama je v kuhinji služkinja Mara,
posteljo si je raztegnila ob oknu ko vsak večer,
vse je pospravila,
vse že spi,
polnoč je že,
ob nji pa se on pne iz misli ves mrk in nem
in ji sega v srce,
da boli, boli do krvavih solz.*

*Predragi ti moj, umrla bom!
Tako je težko, ker si in te ni,
da pregoreva srce in duša gori
in zato ti pišem to pismo nocoj
in poslednji pozdrav, ti ženin moj!*

*Vse ti odpuščam ...
Postelja je odkrita ko vsak večer,
vlegla se bom in odprla plin —
o, to skeli, skeli, ker vem:
Ko si k vojakom odhajal iz naše vasi,
sem ti rože pripela, pa nisem strpela;
za teboj sem šla,
da sem ti blizu sleherni dan,
vsako nedeljo in vsepovsod,
v mislih sem te objemala noč in dan
in vso si me omamil ...*

*Skrivaj sem ti vrata ponoči odprla,
vsa okna skrbno zastrla
za najino svatbeno noč —
zdaj pa te ni,
ki si mi govoril »moja dobra Mara«,
zdaj pa ni brez tebe ničesar več,
v srcu te ponesev v grob.*

*Vse ti odpuščam ...
Postelja me čaka ko vsak večer,
sama sem, sama v kuhinji tvoja Mara —
ti pa si narednik-gospod postal!
Danes me nisi več poznal!
Z drugo si šel ... Zatajil si me, oh. —
Vse že spi,
polnoč je že,
ti pa si ob meni, predragi, ves tuj in lep,
glej solze krvave v mojih očeh.*

*Zbogom, edini!
Služkinja sem in umrla bom.
Tvoja druga ima mehke roke in svilen klobuk,
moje roke razjedata soda in lug,
ti imaš sabljo in zvezde —
pa te je sram.*

*Nad mizo sveti luč na bel papir,
sama je v kuhinji služkinja Mara,
v posteljo se je vlegla ko vsak večer ...
Zdaj spi ...
Nobena gospa je več ne prebudi.*

ZAČUDENE OČI

FRANCE BEVK

ZMATERJO se nikoli prej nisva tako tesno zbližala kot tiste čase. Pri delu, ki sva ga skupaj opravljala, sva si postala tovariša. Ni je bilo steze, ki bi je ne bila skupaj prehodila. Spomladi sva nosila gnoj v laze, prst izpod krajev na vrh, da nam zemlja z leti ni zlezla v grapo. V najinih koših so prišli